

CALLHERCC

ONTVOERD IN MAROKKO

Het indrukwekkende waargebeurde verhaal van een
Nederlands meisje, geschreven in haar eigen woorden

TRIPLE AGENCY
AMSTERDAM 2026

PROLOOG

De kou is het eerste wat ik me herinner. Niet de klappen, niet het busje, niet het geluid van de schaar bij mijn oor. De kou.

Ifrane ligt hoog in het Atlasgebergte. Dat wist ik toen niet. Ik wist alleen dat ik langs een snelweg lag, ergens in Marokko, en dat het soort kou dat daar hing niet bestond in het Marokko dat ik kende. Geen terrasjes, geen muntthee, geen zon die op je schouders brandt. Bergen. Wind. En een meisje van zeventien in de berm, zonder telefoon, zonder pinpas, zonder paspoort, zonder idee waar ze was.

Ik weet nog dat ik mijn hand naar mijn hoofd bracht en dat mijn vingers iets voelden wat er niet hoorde te zijn. Stoppels. Kale plekken. Ze hadden mijn haar afgeknipt, grote plukken, en een deel van mijn hoofd kaalgeschoren. Mijn haar. Ik was altijd dat meisje met dat lange, mooie haar geweest. Het mooiste meisje van de klas, zeiden ze vroeger. Ik voelde langs de stoppels en ik begreep het niet. Mijn hersenen weigerden gewoon te snappen wat mijn vingers voelden.

Alles deed pijn. Mijn ribben bij elke ademhaling. Mijn lip was kapot, ik proefde bloed, dik en metalig. Mijn ene oog kon ik maar half opendoen. Later zou blijken hoeveel kneuzingen en breuken ik had opgelopen, maar op dat moment was er geen later. Er was alleen die berm, dat asfalt een paar meter verderop, en auto's die voorbijreden alsof ik niet bestond.

Misschien bestond ik ook wel niet meer. Zo voelde het.

Ik dacht aan mijn moeder. Dat is het gekke — je ligt daar, in elkaar geslagen en gedumpte als een vuilniszak, en het eerste heldere beeld dat komt is je moeder. Mijn moeder in Nederland, die niet wist waar ik was. Die misschien op dat moment aan de keukentafel zat, met haar telefoon in haar hand, wachtend op een berichtje dat niet kwam. Mama, dacht ik. Mama, ik wil naar huis.

Maar thuis was drieduizend kilometer verderop, en de man door wie ik hier lag had ervoor gezorgd dat ik nergens meer heen kon.

Hoe lang ik daar heb gelegen, weet ik niet. De tijd deed raar. Er kwamen flarden voorbij — het busje, de handen die me naar binnen trokken, de klappen, steeds weer klappen, en ergens onderweg het moment dat alles zwart werd. Ik was buiten westen geraakt en ergens tussen de bergen weer bijgekomen, en toen ging de deur open en was er alleen nog vallen, grind, kou.

En stilte. Dat was misschien wel het allervreemdste, na al dat geweld: hoe stil het daarna was. Alleen de wind, en af en toe een auto die voorbij zoefde zonder af te remmen.

Er stopte een auto. Ik hoorde het grind knerpen en ik voelde iets wat ik daarvoor nooit zo puur gevoeld had: doodsangst. Waren ze teruggekomen? Kwamen ze het afmaken? Ik probeerde overeind te komen, weg te kruipen, maar mijn lichaam deed niet wat ik wilde.

Een stem. Arabisch, toen Frans. Voorzichtig. Een oudere man boog zich over me heen, een taxichauffeur, en ik zag in zijn ogen iets wat ik in dagen niet gezien had. Geen woede. Geen berekening. Gewoon schrik, en medelijden, en iets vaderlijks.

Iets vaderlijks. Uitgerekend dat.

Ik ben mijn hele leven op zoek geweest naar precies dat — een man die zich over me heen buigt en vraagt of het gaat. Ik heb het gezocht bij mijn vader, die me nooit zag. Bij de mannen die kwamen en weer gingen. En uiteindelijk bij een jongen met een mooie lach en hele slechte bedoelingen, die me via een chatvenster binnenhaalde en via een busje weer uitspuugde, hier, in de bergen bij Ifrane.

Die taxichauffeur, een wildvreemde Marokkaanse man van wie ik de naam nooit heb gekend, heeft me die dag geholpen. Er zat meer menselijkheid in die vijf minuten dan in alle maanden daarvoor.

Maar voordat ik je kan vertellen hoe ik uit die berm ben gekomen — en hoe ik daarna nóg zes weken vast heb gezeten in een land dat niet het mijne was, hoe ik bij een politiebureau te horen kreeg dat de man die mij dit had aangedaan belangrijker was dan ik, hoe ik met alleen een ID-kaart een auto huurde en zonder rijbewijs naar de ambassade in Rabat reed — moet ik je eerst iets anders vertellen.

Ik moet je vertellen hoe een meisje uit Amsterdam in die berm terechtkwam.

Want dat is de vraag die iedereen stelt, altijd, zodra ze dit verhaal horen. Hoe kán dat nou? Hoe stapt een meisje van zeventien in haar eentje op een vliegtuig naar een jongen in Marokko? Waar was haar moeder? Waar was haar verstand? Dat vroeg mijn broer zich af, op Schiphol, toen ik terugkwam. Dat vroegen de mensen zich af die het later hoorden. En eerlijk? Dat vroeg ik mezelf ook af, jarenlang, elke nacht.

Het antwoord is niet simpel, en het is ook niet spannend. Het antwoord is een leegte. Een leegte die zo oud is als ikzelf, en die zo groot was geworden dat er een heel busje in paste.

Want dit verhaal begint niet in Marokko. Het begint niet eens met die jongen, al zou het makkelijk zijn om alles op hem te schuiven. Dit verhaal begint veel eerder. In een rijtjeshuis in Nederland, op een woensdag. Marktdag.

Ik was drie jaar oud, en ik stond onderaan de trap.

DEEL I — HET MEISJE DAT ACHTERBLEEF

HOOFDSTUK 1 — De douchekop

Woensdag was marktdag.

Dat is zo'n detail dat nergens op slaat, maar het is het eerste wat ik erbij denk als ik terugga naar die dag. De markt. Mijn moeder die 's ochtends met haar fiets naar de kramen ging, zoals elke woensdag. Groente, fruit, en kip. Ze had kip gehaald die dag. Verse kip van de markt, in zo'n wit papieren zak, voor het avondeten.

Ik hield van marktdagen. Soms mocht ik mee, voorop bij mama op de fiets, en dan reden we langs de kramen en kreeg ik van de kaasboer een blokje kaas op een prikkertje. De markt rook naar vis en bloemen tegelijk, en overal riepen mannen dingen over prijzen, en mama kende iedereen en iedereen kende mama. Dat was mijn moeder ten voeten uit: een kleine blonde vrouw van een meter zestig die overal binnen vijf minuten het gesprek op gang had. Pittig, vurig, precies zoals mijn opa. Iedereen mocht haar.

Op zulke ochtenden was de wereld gewoon de wereld. Een kind van drie heeft geen voorgevoelens. Er bestaat geen stemmetje dat zegt: geniet hiervan, want vanmiddag breekt alles.

Ik was drie jaar oud. Mensen zeggen weleens dat je je van je derde levensjaar niets kunt herinneren, dat het